

J.D. ROBB

ZEMŘEŠ

V DALŠÍ KAPITOLE

Copyright © 2018 by Nora Roberts

Translation © Zdík Dušek, 2019

Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu DARK IN DEATH

přeložil Zdík Dušek

Redakční úprava Anetta Nová

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokan, 2019

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7633-024-5

*Skončete, dobrá ženo;
jasný den odchází
a čeká nás tma.*

William Shakespeare

*Velké umění psát
spočívá ve zreálnění lidí
prostřednictvím slov.*

Logan Pearsall Smith

1

Na velkém plátně se před sto sedmi diváky odehrála krvavá vražda. Za ostrého jekotu houslí, viol a violoncell se počet snížil o jednu osobu.

Na rozdíl od postavy Marion Craneové Chanel Rylanová nezaječela ani sebou nezazmítala... Když se jí – ve dvacáté sedmé řadě třetího sálu multikina Vid Galaxy na newyorském Times Square – zabořil do týla sekáček na led, jenom tiše vypískla jako myš.

Její tělo sebou jedinkrát šklublo, ruce zamávaly ve vzduchu a převrátily miniaturní kelímek s popcornem, který měla v klíně. Její poslední vydechnutí připomínalo dlouhý povzdech.

Zemřela ve tmě, zatímco na filmovém plátně odtékala výlevkou černá krev.

Nikdo si toho nevšiml. Všichni se soustředili na film, a proto nikdo neviděl, jak vrah vyklouzl do uličky a odkráčel od svého temného skutku.

Když Lola Kawaská přiběhla zpátky na svoje sedadlo, šepetem zaklela: „Zatraceně, nedokážu uvěřit, že jsem prošvihla tu velkou, klasickou scénu. A přijdu i o zbytek. Jsem pitomá, že jsem souhlasila s tím, že budu dneska večer na telefonu, ale máme nouzovku, takže...“

Omluvně pohladila Chanel po rameni. Tělo její přítelkyně se pohnulo a zhroutilo se na ni. Lolino prvotní pobavení – herečka musí mít smysl pro drama – se přetavilo ve znepokojení.

Pak vykřikla a křičela pořád dál.

Poručík Eva Dallasová stála nad tělem. Někdo je odvedl do uličky v marném pokusu o první – nebo přesněji poslední – pomoc, a tím dokonale zničil místo činu.

Stejně jako Evin volný večer. Pro jednou přišla domů včas, z mrazivých spárů pozdně únorového větru do tepla domu bez Summerseta, protože Roarkeův správce odjel na zimní dovolenou.

Byla doma dokonce dřív než Roarke a zažila ten zvláštní a vzácný pocit, že má celé obří sídlo pro sebe. Pokud nepočítala kocoura.

Napadlo ji, že si zacvičí – prostě by klusala z jednoho pokoje do druhého. Pokud by se jí podařilo oběhnout všechny, rovnalo by se to pořádnému tréninku.

Místo toho vešla do velkého předního salonu zařízeného uměleckými díly, starožitnostmi a sytými barvami. Usoudila, že by měla dnešní den v kalendáři na rok 2061 označit velkým kroužkem, zapálila oheň v krbu, nalila si sklenici vína a usadila se do jednoho z neřestně pohodlných křesel.

Kocour se jí uvelebil u nohou a podezíravě na ni zamžoural.

„Já vím, zvláštní, co? Jen si tak sedím.“ Natáhla nohy a překřížila kotníky ve vysokých kozačkách. „Možná bych si na to dokázala zvyknout,“ dodala a zvedla sklenici, aby se poprvé napila.

Vtom zapípal komunikátor.

„Nebo taky ne.“

O dvě minuty později popadla Eva kabát pověšený na sloupku schodiště, kam ho odložila. A dovnitř vešel Roarke.

Následoval ho poryv větru, v němž povlávaly vlasy temné jako půlnoc kolem krásného obličeje válečníka a básníka. Jeho dokonale tvarované rty zvlnil úsměv a jeho pronikavě modré oči se na ni usmály.

Pak si všiml, že se Eva obléká, místo aby se svlékala.

„A jéje,“ prohodil.

„Promiň. Jsem doma mizerných pět minut a už jsem dostala případ. Mrtvola v kině na Times Square.“

„To je nešťastný konec pro tu mrtvolu.“ V Roarkeově hlase zněl náznak irského přízvuku. Nechal otevřené dveře a díval se, jak si Eva omotává krk šálou. „Na scénu vstupuje moje policistka.“

Vzal její obličej do dlaní a políbil ji – dal si načas, navzdory zimě a volání služby.

„Uvidíme se později,“ řekla. „Snad i dřív. V salonu je sklenice vína, zrovna jsem si ji nalila.“

Znovu ji políbil, tentokrát rychleji. „Budu u ní myslet na tebe.“

Necelých deset minut poté, co Eva vešla do domu, zase vyběhla ven. „Nezapomeň nakrmit kocoura,“ křikla mezi dveřmi.

„Jako kdyby se nepřipomněl.“

Když pak stála v prázdném kině a prohlížela si tělo oběti – kamarádka Lola Kawaská identifikovala mrtvou jako Chanel Rylanovou –, Evě blesklo hlavou, že Galahad už má plné břicho a Roarke vypil její víno.

Už si vyslechla hlášení policisty, který sem dorazil jako první. Prozkoumala krev na zadním opěradle sedadla – prvního z uličky – a rozmazané kapky, do nichž šlápli civilisté, když se snažili pomoci a hýbali s tělem.

Otevřela terénní výbavu, zaizolovala si ruce i boty a shýbla se k práci.

Přitiskla pravý palec oběti k identifikátoru.

„Oběť je Chanel Rylanová, žena smíšené rasy, věk třicet dva. Žádná manželství, žádné děti, žádný oficiální partner.“

Vytáhla další přístroj.

„Smrt nastala v osmnáct třicet jedna. Žádná viditelná obranná zranění. Předběžné zjištění potvrdí soudní patolog.“

Už se chystala otočit tělo, když tu uslyšela známé klapání bot a vzhlédla. Svažitou uličkou se blížila její kolegyně.

Růžové kozačky s chlupatým lemováním, kouzelný růžový kabát a šála jako dlouhý had rozmanitých odstínů modré. Přes černé vlasy si Peabodyová natáhla čepici stejné barvy.

„A je po volném večeru.“ Peabodyová se podívala na oběť. „Na druhou stranu, ona odteď jiné než špatné večery už mít nebude.“

„Zaizolujte se. Chci ji otočit. Strážník, který byl na místě činu první, hlásil, že rána je v zátylku.“

Peabodyová se zaizolovala. „Právě jsem si objednala italskou polévku. McNab nabízel, že půjde se mnou, ale já mu řekla, ať se nají a polévku mi nechá zabalit. Kdybyste potřebovala elektronikáře, prostě mu zavoláme.“

Jelikož Eva považovala hubeného partnera Peabodyové za elektronikářské eso, byť s děsivým vkusem v oblékání, opravdu by to tak udělala.

Společně otočily tělo a Eva rozhrnula plavé vlasy spleené krví.

„Jediné bodnutí u základny lebky, ale ne plochým ostřím. Jehlovým podpatkem, možná sekáčkem na led. Podejte mi mikrobryle.“

Nasadila si je. Její hnědé oči odstínu whisky vypadaly za čočkami obrovské. „Rána je hladká, úzká a hluboká. Vypadá to nejmíň na sedm centimetrů. Nezdá se, že by vrah váhal.“

Sedla si do dřepu a zkoumavě si prohlížela sedadlo.

„Vrah musel sedět přímo za ní, vzhledem k tomu, pod jakým úhlem byla rána vedena. V sále je tma a lidi se dívají na film. Stačilo, aby se trochu předklonil a bodl ji. Rychle dovnitř a ven. Pár vteřin. Jestli zasáhl mozkový kmen, nestačila by ani říct au.“

Vstala a vytáhla z výbavy baterku, aby prozkoumala uličku a sedadlo přímo za sedadlem oběti.

„Zavolejte techniky. Není pravděpodobné, že by vrah nechal nějaké stopy nebo že bychom je dokázali odlišit od stovek jiných zadků, které tam seděly, ale třeba nás potká štěstí.“

Rozhlédla se po sále a prohrábla si krátké hnědé vlasy. „Nejsou tu žádné kamery. Poslala jsem strážníka pro bezpečnostní disky z haly a od pokladen – odevšud, kde mají kamerový systém. Takhle velké kino...“

„Deset sálů, dvě patra. Nahoře jsou dvě megaplátna,“ podotkla Peabodyová. „Tohle je jeden z menších sálů, většinou tady promítají klasické filmy. Hádám, že se sem vejdou zhruba tři stovky lidí.“

„Dvě stě sedmdesát pět.“ Eva si to už zjistila. „Strážníci drží ve vedlejším sále přes sto diváků. Přítelkyni oběti a tři poten-

ciální svědky mají zvlášť. Zavolejte odvoz do márnice, Peabodyová. Jeden strážník ať zůstane u mrtvé, dokud ji neuloží do pytle a neoznačí.“

„Byla moc hezká.“

„Jo. Vsadím se, že ji to teď utěšuje.“

Vzala si kabát a ještě jednou přejela očima po místě činu. „Byla to chladnokrevná práce. Chladnokrevná a přesná. A zbabělá. Bodnutí zezadu, ve tmě. Nepotřeboval jí vidět do obličej, dívat se, jak umírá, takže je tu určitá emocionální odtazítost.“

Naposledy se podívala na tělo – objektivním, ale nikoliv odtazitým pohledem. Chanel Rylanová teď patřila jí a Eva pro ni udělá všechno, co dokáže.

„Začněte s tou velkou skupinou diváků,“ pokynula Peabodyové cestou ze sálu. „Zaměřte se na všechny, kdo seděli poblíž oběti nebo přímo naproti přes uličku. Na každého, kdo se dotkl těla.“

„Vrah může být jeden z nich. Třeba je pořád tady.“

„Jistě,“ souhlasila Eva. „To by bylo smělé. Bodnutí zezadu potmě smělé není, ale zabít na veřejnosti, i ve tmě, určitou troufalost vyžaduje. Musíme najít zbraň. Prohledáme všechny koše a recykléry v okolí. Jestli se vrah zdržel tady, musel se zbavit zbraně.“

Na okamžik se zastavila v široké, spoře osvětlené chodbě, vedoucí k různým sálům. „Já bych bodla, strčila si zbraň do kapsy a vyklouzla.“

S rukama v bok studovala rozložení multikina. „Kdo si toho všimne? Někdo potřebuje na záchod nebo si jde pro další popcorn. Ani by nemusel odcházet z budovy, prostě by jednoduše přešel do jiného sálu tady dole a sedl si někam dozadu. Zjistíme, v kolik hodin začínaly jiné filmy a jestli nějaký skončil před objevem těla. Pokud ano, vrah mohl odejít s ostatními diváky.“

Kývla na strážníka. „Nikdo ať se ani nedotkne žádného koše nebo recykléru a ať do něj nic nevyhazuje. Prohledají je technici. Včetně toalet. Ve kterém sále jsou diváci z místa činu?“

„V čísle jedna, poručíku. Promítali tam *Pes a jeho den*. Dětský film. Začínal dřív, takže když dorazili první policisté, sál už byl prázdný.“

„Tím je to jasné,“ zahučela Eva. „Peabodyová, začněte v jedničce. Kde je kamarádka oběti?“

„Tu a tři další jsme odvedli do různých sekcí pětky. Ti tři přispěchali, aby se pokusili oběti pomoci, pohnuli s tělem a narušili místo činu. Všichni tři seděli v blízkosti oběti.“

„Dobře. Peabodyová, zavolejte McNaba. Stejně potřebujeme víc lidí a on se sem nejspíš stihne dostat a zkontrolovat bezpečnostní záběry, než my dvě skončíme se svědky.“

„Provedu. Dallasová, řekla bych, že během výslechů si pár svědků bude nejspíš potřebovat odskočit na záchod...“

„Sakra, máte pravdu. Strážníku, zařídte, ať jsou jim k dispozici společné toalety ve druhém patře. Není pravděpodobné, že by se vrah šel zbavit zbraně právě tam, pokud se jí vůbec zbavil. Ale nejdřív toalety prohledejte – zaizolovaní a do záznamu. Každého, kdo se půjde vyčůrat, doprovodí strážník. Ať chodí jeden po druhém a záchod před každým dalším použitím prohledejte. Jasně?“

„Ano, madam.“

„Mají zaměstnanci vlastní prostory? Šatnu, denní místnost?“

„Ehm...“

„Zjistěte to a nechte je uzavřít. Začneme, Peabodyová.“

Eva vykročila dlouhou, zatáčející chodbou k dvojkřídlovým dveřím do pátého sálu.

Uviděla ženu sedící se strážnicí v zadní řadě pravého oddílu, muže a ženu usazené pohromadě a jednoho samotného muže, všechny pod dohledem dvou strážníků v levé části sálu.

Nikdo se netvářil spokojeně.

Eva nejprve přistoupila k osamělé ženě a kývla na strážnici, ať je nechá o samotě.

„Jsem poručík Dallasová.“

„Chanel... Nechápu to.“

Eva si sedla. Zdejší sedadla byla širší a hlubší než na místě činu. „Promiňte, slečno...“

„Kawaská. Lola Kawaská.“

„Je mi to líto, slečno Kawaská. Vy a slečna Rylanová jste byly kamarádky.“

„Ty nejlepší. Bydlely jsme spolu. Potřebovala jsem spolu-
bydlící, když jsem se rozešla s klukem. Už je to nějakých...
ach Bože, deset let. Chanel se právě přistěhovala do New
Yorku a reagovala na inzerát. Hned jsme se sprátelily. Byly
jsme tu jedna pro druhou v dobrém i zlém. A teď...“

Lola si přitiskla prsty k očím zarudlým od pláče.

„Přijměte mou upřímnou soustrast. Víím, že je to teď těžké,
ale musím vám položit několik otázek. Třeba nám pomůžete
zjistit, kdo jí to udělal a proč.“

„Žádný důvod není.“ Lola vzlykla do dlaní. „Prostě není.“

Vždycky existuje nějaký důvod, pomyslela si Eva.

„Chodila Chanel s někým? Třeba prožila ošklivý rozchod?“

Lola zavrtěla hlavou a začala si natáčet na prsty dlouhý ohon
hnědých vlasů. „S nikým na vážno, přinejmenším poslední rok.
Před čtyřmi nebo pěti lety měla vážný vztah, ale rozešli se. Ne
ve zlém nebo tak. Prostě se rozešli, když dostal roli v seriálu.
Natáčelo se v Kanadě, v západní Kanadě, a tak se rozešli. Cha-
nel s ním byla šťastná, chápete, ale chtěla zůstat v New Yorku.
Na Broadwayi. Taky dost pracovala v obíhačkách.“

„Obíhačkách?“

„To jsou vedlejší role ve hře, kde se musíte naučit hodně
rolí, protože hrajete víc postav. Taky pracovala v Broadway
Babies. To je restaurace v divadelní čtvrti, kde číšníci a ser-
vírky zpívají a hrají různé scénky, zatímco vás obsluhují. Ma-
kala opravdu tvrdě.“

„Vyfoukla někomu roli? Mohl na ni mít někdo pífku kvůli
tomu?“

„Stává se to. A lidi z branže to vědí. Zním jich hodně pro-
střednictvím Chanel. Někdy se naštvou nebo je to deprimuje,
ale nezabíjejí se. Měla moře přátel... a chodívala na rande, ale
fakt nešlo o nic vážného. Byla bisexuálka, ovšem spolu jsme
nikdy... Já jsem jenom na chlapy. My dvě byly jako sestry,
chápete? Po vztahu s Damienem se nesnažila navázat vážnou

známost... A přála mu úspěch. On je pořád v Kanadě a v Novém L. A., hraje v dalším seriálu. Ale – taky jí to tak trochu zlomilo srdce.“

„Takže randila s různými lidmi a ucházela se o spoustu rolí.“

„Jo, takhle vypadal její život. Nechci tvrdit, že ji všichni milovali, ale hodně lidí ano a hodně ji mělo rádo nebo ji uznávalo. Neznám nikoho, kdo by jí udělal něco takového. Kdo by prostě... Nepřipadá mi to skutečné.“

„Povíte mi, co se dnes večer stalo? Vy a Chanel jste se rozhodly jít do kina. Proč na tenhle film, v tomhle sále a zrovna dneska?“

„Ten film je klasika a obě milujeme klasické filmy, takže se snažíme na nějaký zajít aspoň dvakrát do měsíce. Když Chanel v něčem hraje, přizpůsobuji se termínům jejích zkoušek a představení. Dneska měla jenom konkurz – už druhé kolo –, a tak jsme šly na promítání od šesti a pak jsme se chystaly zajít na večeři a do jednoho klubu, kde můžou vystupovat hosté. Tohle si oblíbila, vystupování jí pomáhalo s přípravou na konkurzy. Prostě holčičí večer ve městě.“

„Takže jste sem chodily často.“

„Jak říkám, nejmiň dvakrát do měsíce. V pondělí, pokud neměla směnu v restauraci, protože se v divadle nehraje. Ve středu, když zrovna nevystupovala. Někdy jsme zaskočily na odpolední promítání, když jsem zrovna nepracovala a ona neměla zkoušku.“

„Takže chodit sem pro vás bylo běžné. Jenom vy dvě?“

„Většinou. Párkrát jsme tu byly na dvojitém rande, ale lidi nejsou takoví blázni do klasických filmů jako my dvě. Je to taková naše společná úchylka.“

„Povězte mi o dnešním večeru. Od začátku.“

„Dobře.“ Lola se zhluboka nadechla a přejela si dlaní po obličeji. „Chanel zářila, protože měla dojem, že se jí ten konkurz povedl. Když jsem skončila v práci, sešly jsme se na drink.“

„Kde?“

„V Toodles na Sedmé avenue. Pracuju pár bloků odtud, a tak jsme se sešly tam. Vypily jsme spolu karafu vína a podě-

lily se o porci pirožek. Klábosily jsme o všem možném, jako vždycky. O jejím konkurzu, a já mluvila o Karmínovi, rozkošném pudlíkovi, kterého jsem dneska kastrovala. Jsem veterinářka... Pak jsme šly do multikina a vzpomínaly, kdy jsme poprvé viděly *Psycho* – jak mě vyděsilo natolik, že jsem se pak měsíc nesprchovala, a ona ho sledovala znovu a znovu, aby studovala výkon Janet Leighové.“

„Nevšimly jste si, že by někdo dával najevo zájem o váš rozhovor? Že vám věnoval přílišnou pozornost?“

„Ne, nic takového.“

„Dobře, pokračujte.“

„Byly jsme tu dost brzy, abychom si koupily popkorn a pití, a našly dobrá místa. Na klasické filmy sice není nikdy plno, obzvlášť ve všední dny, ale já ráda sedám u uličky. A dneska jsem tohle místo vyloženě potřebovala, protože mám službu. Nesnáším, když přede mnou někdo během filmu korzuje. Když jsme se usadily, za pár minut začalo promítání.“

„Mluvil někdo s některou z vás? V hale, v sále? Všimla jste si někoho, z koho jste měla špatný pocit?“

„Ne, povídaly jsme si spolu. Tedy, chlápek u pokladny se nás zeptal, jestli nechceme permanentku, ale odmítly jsme.“

„Dobře. V prvním prohlášení jste uvedla, že jste se vrátila ke svému sedadlu a našla jste Chanel. Proč jste odešla ze sálu?“

„Měla jsem službu a zavibroval mi videofon. Hned poté, co se Marion navečeřela a promluvila si s Normanem Batesem. Musela jsem jít do haly, abych si zavolala. Pracuju na veterinární klinice, kde funguje pohotovost čtyřiaadvacet hodin denně. Pořád tam je asistent a dva další zaměstnanci a jeden z veterinářů je na telefonu pro naléhavé případy. Gloria, asistentka, která má dnes v noci službu, mi řekla, že jeden je na cestě.“

„O jaký naléhavý případ šlo?“

„Nějakého psa srazilo auto a jeho majitel s ním mířil k nám. Musela jsem odejít – kdyby ten pes potřeboval operaci, nebo jsme ho museli uspat. Vyptávala jsem se Glorie, ale moc toho nevěděla – majitel panikařil. Dala jsem jí nějaké instrukce, protože by nejspíš dorazil přede mnou, a vrátila jsem se, abych

řekla... abych to řekla Chanel. Na vteřinu jsem si k ní přisedla a postěžovala si, že jsem prošvihla velkou scénu. Však víte, tu scénu ve sprše, a že je mi to líto, ale musím do práce a...“

Lola si zakryla obličej a začala se kývat dopředu a dozadu. „Položila jsem jí ruku na loket. Aspoň myslím. A ona se na mě svalila. Myslím, že jsem se dala do smíchu. Říkala jsem si, jak to dramatizuje. Potom jsem... byla tam krev. Cítila jsem ji a Chanel se nehýbala. Jsem trochu... ehm, pak mám všechno trochu zmatené.“

Lola spustila roztřesené ruce do klína a zadívala se uszlennýma očima na Evu. „Myslím, že jsem se rozkřičela. Asi jsem se Chanel snažila zvednout a křičela jsem o pomoc. Myslím, že lidi v první chvíli syčeli a napomínali mě, ať jsem zticha a sednu si, ale pár jich pak přišlo ke mně a myslím, že někdo odběhl pro uvaděčku nebo tak... Já nevím. Rozsvítila se světla, promítání se zastavilo a Chanel tam... ležela.“

„Lolo, když jste telefonovala v hale, viděla jste někoho? Prošel kolem vás někdo ze sálu nebo do něj?“

„Spíš ne, řekla bych. Byla jsem docela podrážděná, že mi volají, ale... no, chudák pes byl zraněný, a tak jsem se to snažila co nejlíp probrat s Glorií.“

„Odhadnete, jak dlouho jste byla mimo sál?“

„Jistě to nevím, možná tak čtyři nebo pět minut. Myslím, že víc ne. Hm.“ Zavřela oči. „Počkejte. Viděla jsem, že jde o signál devět jedna jedna, který používáme pro naléhavé případy. Vstala jsem a šla jsem ven, až do haly, protože i přes zvukotěsné stěny a dveře pořád trochu slyšíte filmy a to by mě rušilo. Pořád jsem měla v ruce pití, a tak jsem šla ke stolkům, kde si můžete sednout a najíst se. Myslím, že tam bylo pár dalších lidí, kteří čekali na další promítání. Zavolala jsem Glorii a promluvila si s ní – dvě minuty, možná tři, protože je u nás nová a já se chtěla ujistit, že ví, co má dělat. Pak jsem se vrátila. Nevím, jak dlouho to celé mohlo trvat.“

„Viděla jste, kdo seděl v uličce za vámi?“

„Nevšimla jsem si. Většinou si všimnete lidí před sebou, když vám překáží ve výhledu, ale za vámi? Leda když si hla-

sitě povídají nebo dělají rámus, což se nestalo... Lidi, kteří chodí na klasické filmy, se většinou chovají ohleduplně.“

„Co pes?“

„Pes? Ach, aha... Bože, ten pes. Musela jsem znovu zavolat Glorii. Strážník mě požádal, abych nesdělovala důvod, jen že se stalo něco nepředvídatelného. Tak jsem Glorii řekla, ať zavolá Carterovi nebo Lori.“

„Jak dlouho po prvním hovoru jste se ozvala, ať si seženou jiného veterináře?“

„Nevím, opravdu nevím. Hádám, že tak za patnáct nebo dvacet minut, možná i víc. Úplně jsem na toho chudáka psa zapomněla.“

„To je pochopitelné. Překvapuje mě, že vám z kliniky nevolali, když tam majitel přinesl zraněného psa.“

„Gloria pak říkala, že ještě nedorazil.“

Eva jenom přikývla. „Určitě běžel z velké dálky. Můžeme pro vás někoho kontaktovat, Lolo? Někoho, koho byste chtěla mít u sebe?“

„Hm... Asi se do našeho bytu nevrátím. Myslím, že to nezvládnu, dokud... Tak napůl chodím s jedním klukem. Snad bych mohla zatím jít k němu. Snad.“

„Chcete, abychom mu zavolali a požádali ho, ať pro vás přijede?“

Lole se znovu zalily oči slzami a přikývla.

„Dejte mi na něho kontakt a my se o všechno postaráme. Strážnice vás odvede do haly a zůstane s vámi.“

„Promluvíte si se mnou ještě? Až budete vědět... až zjistíte... Řeknete mi to?“

„Ano. A jestli si vybavíte ještě něco dalšího, spojte se vy se mnou.“ Eva sáhla do kapsy – skoro ji překvapilo, že z ní opravdu vytáhla navštívenky. Jednu dala Lole.

Zavolala strážnici a předala jí kontaktní informace Lolina přítele. Pak obrátila pozornost ke třem lidem na opačné straně sálu, jednoho si náhodně vybrala a přisedla k němu.

„Jsem poručík Dallasová.“

„Ehm. Mark Snyder.“

„Přišel jste do kina sám, pane Snydere?“

„Jo. Chtěl jsem film vidět bez vyrušování. Studuju kinematografii. Já, ehm...“ Sepjal ruce a zahleděl se na prázdné plátno. „Pracuju na dizertaci na NYU. Páni, tohle je fakticky pravda. Vážně se to stalo.“

Eva si ho sice prověří, ale odhadovala mu něco přes dvacet let. Mladý černoch s nemožně červenými dredy a cvočkem v levém obočí.

„Proč tenhle film?“

„Kvůli Hitchcockovi. Píšu o Hitchcockovi a podstatná část textu pojednává o tomhle konkrétním díle, ale já... já... Pardon.“

Přitiskl si dlaň k břichu a několik vteřin zhluboka dýchal. „Miluju... miluju film. Chtěl bych se stát režisérem. Nejvíc mě inspirují klasická díla. Chodím sem často. Na klasické filmy, nejmíň dvakrát nebo třikrát do měsíce, ale ve skutečnosti nejspíš dvakrát tolik. Je to jiný, ehm, zážitek, když se díváte v kině, než doma na obrazovce nebo na mobilu.“

„Kde jste seděl?“

„Ve stejné řadě jako... ve stejné řadě. Uprostřed. Nikdo jiný už v naší řadě nebyl. Rád sedávám sám, pokud to jde, ale tak trochu jsem je znal – ty ženy. Totiž, občas jsem je tu vídal a věděl jsem, že budou zticha. Že si nebudou během filmu povídat a rušit, a tak jsem si sedl doprostřed.“

„Povězte mi, co se stalo.“

„Bylo to... bylo to těsně poté, co Bates uklidí koupelnu, po té scéně ve sprše. Chystá se zabalit Marionino tělo do sprchového závěsu a dát ji, její zavazadlo i peníze, které ukradla, do jejího auta a utopit ho v bažině. Perkins je úžasný, dokonalý. Věříte mu... Věříte, že je v šoku, zděšený a že chrání svou šílenou matku. Studoval jsem střih, jeho výraz i řeč těla a ona se najednou dala do křiku.“

Odmlčel se a polkl. „Tím myslím ženu u uličky. Vytrhlo mě to z příběhu a podráždilo – ale jenom na vteřinu, než jsem si uvědomil, že jde o jednu z žen v mé řadě, co jsem tak trochu znal, a tím pádem jsem věděl, že se stalo něco fakticky

vážného, protože jinak se vždycky chovají ohleduplně. A to, jak křičela – omlouvám se, neznám její jméno. Ta s tmavšími vlasy. Vstal jsem. Viděl jsem, že s tou druhou není něco v pořádku. S tou blondýnou. Myslel jsem, že se jí udělalo zle nebo tak něco. Šel jsem k nim, jako ten pár támhle...“

Kývl na muže a ženu usazené o kus dál. „Přišli z druhé strany... Dorazili jsme na místo a... byla tam krev, a ten křik, a oni – ten pár – říkali, ať jdu pro pomoc, že je potřeba rozsvítit a oni že zatím položí tu zkrvavenou ženu do uličky. Vyběhl jsem a část mého já – v mojí hlavě – běžela pořád dál. Jako film. Ale odchytil jsem někoho a řekl mu, že ve třetím sále je někdo vážně zraněný. Že je potřeba sanitka. Že se musí rozsvítit... Krvácela vážně hodně. Nevím, proč jsem se vrátil dovnitř, protože v duchu jsem utíkal pryč. Ta žena z toho páru – ne ta s tou... se zraněnou, ale z páru, co se snažil pomoci... Bože, nedokážu se vymáčkout... No, řekla, že je zdravotní sestra... a měla na sobě krev, a že se všichni mají držet zpátky. Sedl jsem si, prostě jsem se posadil, protože se mi podlamovaly nohy. A pak se objevila policie.“

„Všiml jste si někoho v řadě za vámi?“

„Za mnou ne, ale za nimi. Na konci řady. Chci mít co největší soukromí, jestli mi rozumíte. Nesnesu nikoho poblíž, před sebou, vedle, ani za sebou. A všude bylo dost prázdných míst. Viděl jsem, jak si někdo sedá do řady za mnou, jen co zhasla světla, a přesunul bych se, kdyby šel doprostřed, ale on zůstal sedět za nimi.“

„Muž?“

„Já... já nevím. Ani jsem se vlastně nedíval, spíš jsem toho člověka vycítil. Světla byla zhasnutá a začínaly titulky. Nesnáším lidi, co chodí pozdě. Jenom jsem vycítil pohyb a říkal jsem si, že se přesunu, jestli přijde za mě, ale on to neudělal. Nebo ona. Vážně, byla tma a mně bylo fuk, jestli je to ženská nebo chlap. Toho člověka jsem zahlédl sotva koutkem oka.“

„Byl tam, když jste uslyšel a zareagoval na ten křik?“

„Nevím.“

„Vstal jste, vykročil jste ke kraji řady. Byl někdo za těmi ženami?“

„Dejte mi vteřinku, ano?“ Zavřel oči. „Představím si to. Nechci, ale udělám to. Dívám se, jak Anthony Perkins ztělesňuje Normana Batese, protože přesně to dělá. Stal se jím a vy jako divák mu věříte. Křik. Napravo ode mě. Ta moc pěkná blondýna je zhroucená na brunetě s hodným očima. Bruneta ječí a snaží se zvednout kamarádku. A já vím, že se stalo něco zlého. Hodně zlého, a tak vstávám. Někteří diváci ji okřikují, ať drží zobák, ale já vím, že se něco stalo, a tak jdu k nim a vidím, jak se z druhé strany přes uličku blíží ten muž se ženou. A... Ne.“ Otevřel oči. „Když jsem vstal, nikdo za nimi nesešel. Celá řada za námi byla prázdná.“

„Dobře, Marku, to nám hodně pomůže.“ Eva vylovila z kapsy další vizitku. „Jestli vás ještě něco napadne, jestli se rozpomenete na něco o té osobě, která seděla za nimi, ozvěte se, prosím. Potřebujete odvézt domů?“

„Radši se projdu. Bude lepší, když se projdu.“ Vstal spolu s Evou. „Myslíte, že ji zabil ten člověk za nimi.“

„To musím zjistit.“

„Škoda že jsem se nepodíval. Že jsem neotočil hlavu o pár centimetrů doprava a nepodíval se. Mám dobrou vizuální paměť. Kdybych se podíval, nejspíš bych věděl, jak ten člověk vypadal. Jenže jsem se nepodíval, jenom jsem si pomyslel: super, necpe se ke mně, a film už začíná. Pak jsem se ponořil do děje, dokud se neozval křik. Čtyřicet pět vteřin.“

„Jakých čtyřicet pět vteřin?“

„Pardon, ta scéna ve sprše. Trvá čtyřicet pět geniálních, děsivých vteřin. Zajímalo by mě, jestli to poslední, co viděla, než... jestli to poslední, co viděla, byla vražda.“

Čtyřicet pět vteřin, pomyslela si Eva, když odešel.

To je na vraždu víc než dost času.

2

Zatímco technici v bílých pláštích odsávali, ometali, nabírali a shromažďovali, Eva seděla vzadu v sále a dělala si poznámky.

Samotné místo, výpovědi svědků, načasování i to, co věděla o oběti, jí prozrazovalo mnohé.

Když se objevil McNab v kostkovaných vzdušných botách a za symfonie cinkání lesklých kroužků v ušním boltci, přerušila na chvíli práci.

„Díval jsem se na záběry od chvíle, co přišla oběť – v sedmnáct čtyřicet osm –, do příchodu prvních poldů v osmnáct třicet devět. Nikdo neodešel halou ani nouzovýmá východem od času smrti do doby, kdy v osmnáct třicet jedna skončilo promítání v jedničce. Pak se vyhrnulo zhruba sto padesát lidí, nejmíň čtyřicet procent z nich mladších než dvánáct let.“

„Pravděpodobně odešel s nimi.“ Eva se podívala dolů do řady dvacet osm. „Zabil ji, vyklouzl odtud a přešel k druhému sálu. Stačilo počkat pár minut a pak odejít se spoustou dětí. Podíváme se na lidi, co přišli dřív a čekali v hale. Na každého, kdo vykročil k sálům, když tam zamířila oběť. A na každého, kdo přišel bezprostředně po ní. Nejspíš sám. Zjistěte, koho z těch lidí můžeme spojit s odcházející skupinou.“

„To zvládnú.“ McNab zasunul ruce do dvou z půl tuctu kapes v atomově modrých pytlovitých kalhotách. „Viděla jste to někdy? *Psycho*?“

„Jo. Roarke ho má ve sbírce. Je fanda Hitchdicka.“

„Koho?“

„Toho režiséra.“

„Vážně se tak jmenoval?“

„Nějak podobně.“

„Hm. Je to vážně strašidelnej film. Starej a strašidelnej. Možná to není jenom náhoda, ne? Možná si nějakej psychouš vybral *Psycho* a oběť byla jenom ve špatnou dobu na špatným místě.“

„Ne. Byla konkrétní cíl.“ Do sálu vstoupila Peabodyová a Eva vstala. „Kamarádka oběti, která tu byla s ní, je veterinářka. Dneska večer měla službu na videofonu. A náhodou jí zavolají z kliniky a vylákají ze sálu těsně před tím, než vrah bodne oběť. Ten hovor navíc vypadá divně.“

„Oni jí nevolali?“ zeptala se Peabodyová.

„Ne, volali. I na kliniku někdo volal. Nějaký chlápek, který tvrdil, že jeho psa srazilo auto a...“

„Jé, chudák pejsek!“

Eva věnovala Peabodyové mrzutý pohled. „Žádný pes neexistuje. Psa si někdo vymyslel jako způsob, jak odklidit z cesty Lolu Kawaskou a dát vrahovi šanci na zabití Chanel Rylanové. Načasovali si to a načasování je dokonalé. Stejně jako vrahovy znalosti. Věděl, že Rylanová bude tady, věděl, že Kawaská má službu, věděl, kdy dojde řada na tu velkou scénu ve sprše a kdy se všichni diváci soustředí na plátno.“

„Případně si zakrejvají oči.“ McNab zahrozil prstem Peabodyové.

„To jsem... dělala,“ připustila Peabodyová. „Nikdo z lidí, s kterými jsem mluvila, nic neviděl. Jeden chlápek měl dojem, že zahlédl, jak někdo odchází, ale vůbec si není jistý. Seděl vzadu a díval se na filmovou vraždu – s holkou, která tady byla s ním a při té scéně zabořila tvář do jeho ramene.“

„Načasování,“ zopakovala Eva. „Vrah to měl naplánované.“

„A znal ji,“ dodala Peabodyová.

„Jo, znal ji, vybral si ji, sledoval ji a studoval. Otázka zní proč. Oběť byla herečka, která si přivydělávala práci v restauraci s názvem Broadway Babies.“

„Tam to miluju! My oba.“

McNab se na Peabodyovou zazubil. „Je to taková praštěná zábava.“